

„Nem egyedül ezekért kérek, hanem azokért is, akik az ő beszédükért fognak bennem hinni. Hogy mindannyian egyek legyenek, hogy amiként te, Atyám bennem vagy és én tebenned vagyok, ők is bennünk legyenek, hogy a világ elhiggye, hogy te küldtél engem. Én azt a dicsőséget, melyet nekem adtál, nekik adtam, hogy egyek legyenek, mint mi egyek vagyunk: én bennük és te énbennem, hogy az egységük befejezett legyen, hogy a világ felismerje, hogy te küldtél engem, s hogy úgy szeretted őket, mint ahogy engem szeretted. Atyám, akarom, hogy azok, akiket nekem adtál, velem együtt ott legyenek, ahol én vagyok, hogy szemléljék dicsőségemet, melyet nekem adtál, hisz a világ alapítása előtt szeretted engem. Igazságos Atyám, a világ nem ismert meg téged, de én megismertelek, és ezek felismerték, hogy te küldtél engem. Megismertettem velük a te nevedet, és ezután is megismertetem, hogy a szeretet, mellyel engem szeretted, bennük legyen, Én is bennük legyek.” (Katolikus fordítás)

Aki életét adja barátaiért, az a legnagyobb szeretet, ezt szentelte meg Jézus. Jézus élete odahelyezése Őt szentelte meg, nem a tanítványait. (Jn; 15,12-17) Az Ő életfeláldozása barátaiért, tanítványaiért példamutatás tanítványainak. Mindenkinek magának kell odahelyezni az életét a SZERETET oltárán. Megszentelődés nem más, mint odaadottság az Istennek! Ez az önátadás a legnagyobb odahelyezésünk Istennek. Jutalma egység az Istennel, az Istenben levés. Életünknek, ha kell, darabonkénti odahelyezése. Egy akaraton kell lennünk Istennel, az Ő egyháza az Ő tanítása. Hozzá kell igazítani gondolkodásunkat. Isten mindenki szívébe írta a törvényt; SZERETNÜNK KELL EGYMÁST. Ez a legszebb dolog a világon. (Jn; 13,34, Jn;15;12) Pál félre ismerte Jézus élet-odahelyezését, amit tett, azt tanítványaiért tette és nem helyettük. Szent maga az Isten és szent az, aki odaadja magát az Istennek. Szent az oltár, szent az oltárra tett ajándék. Isten teszi tökéletessé az embert a Szentháromságban. Ez az odaadottság szentelte meg Jézust és bennünket is, ha odaadjuk teljesen magunkat az Istennek.

Művét maga az Isten teszi tökéletessé. (KIO). A cél felé tartót a cél segíti. Isten maga; SZERETET. Ha meg akarjuk ismerni az Istent szeretnünk, kell embertársainkat, még az ellenségeinket is. (Mt; 5,42, Lk;6,27,Lk;7,47, Lk;11,42). Ez nem más, mint a nem ártás, megbocsájtás, és a segítség ott ahol erre lehetőségünk adódik. Arról ismernek fel bennünket, hogy szeretet van bennünk egymás iránt. (Jn;13,35) (Jn;15,9-10) Akkor maradunk Isten szeretetében, ha meg tartjuk az Ő parancsait. Ez a szeretet, amely a Szentháromságban levésnek feltétlen feltétele. Csak így tudunk a Szentháromság ISTENÉ- benn lenni. Az Indító szeretet Istentől indul ki és a válasznak már a mi szívünkben kell visszhangra találnia. Ez a mi feladatunk. Isten maga a SZERETET. Ezt a kapcsolatot csak mi tudjuk elszakítani. Akik az Istenhez szeretnének tartozni, ki kell szakítani magukat az IGAZSÁG rendjéből és az irgalmasság rendjében lehetünk csak boldogok, mert Jézus mondja: Boldogok az irgalmasok, mert nekik is irgalmaznak, mert kiszakítottuk magunkat az Igazság (jogi igazság) rendjéből és átültetődtek az irgalom rendjébe! Júdás képtelen volt kilépni az Igazság rendjéből, az irgalom rendjébe, hogy az Isten irgalma átölelje Őt. (Mt; 9,13, vagy (Mt;12,7) Ha tudnátok, mit jelent:Irgalmasságot akarok, nem áldozatbemutatást, nem ítélnétek el az ártatlanokat. (ApCsel 9,36) vagy (Roma 12,8) (2Kor;10,1)

Kundra István Budapest